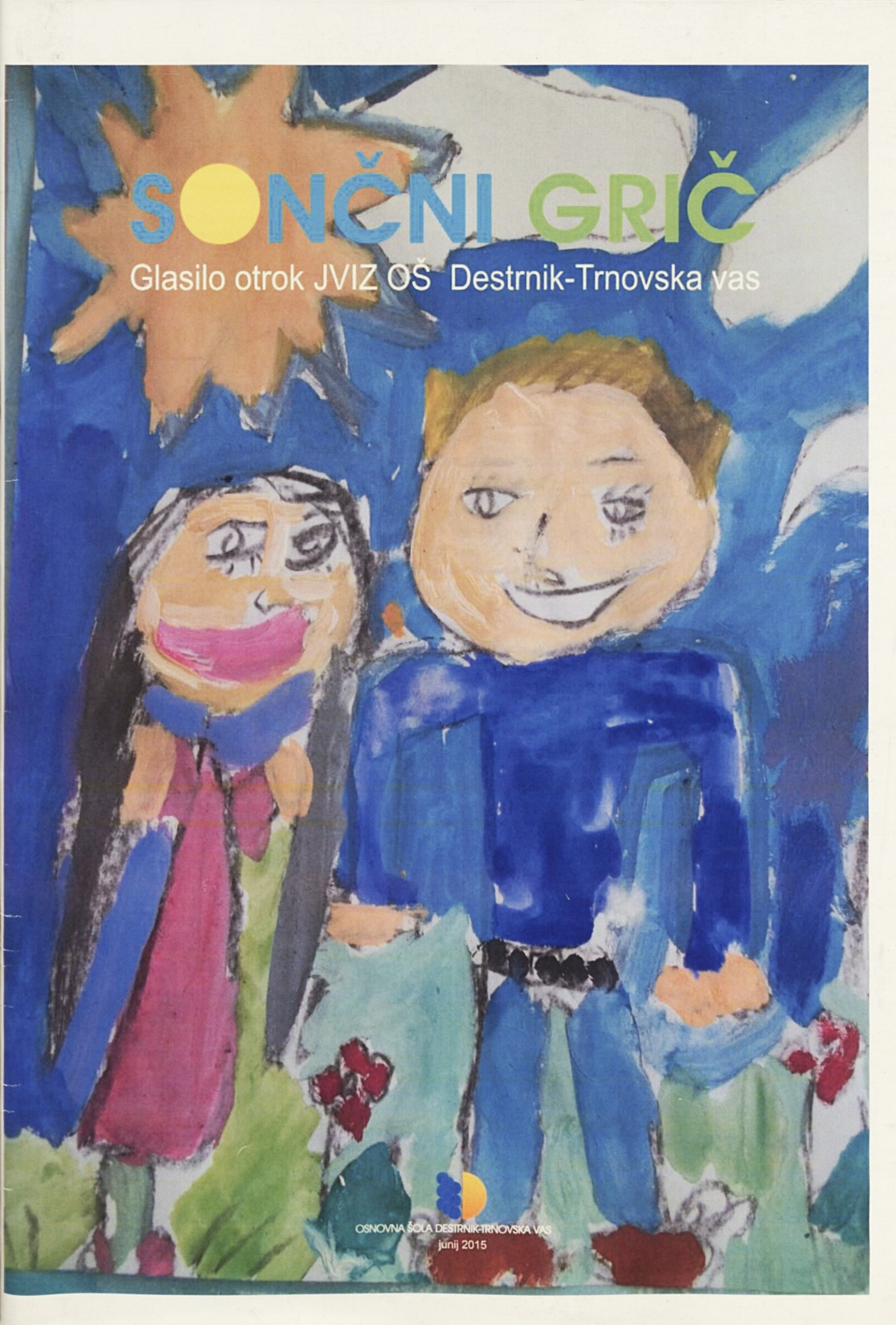

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS
junij 2015

Drage bralke in bralci glasila Sončni grič!

Te dni je naš grič obsijan s poznopomladanskim soncem, ki nas s svojimi žarki prijetno razvaja in pripravlja na bližajoče se počitnice, ki jih, dragi učenci, verjetno že nestrno pričakujete. Iztekajoče se šolsko leto pušča za seboj sledi na različnih področjih – tudi likovnem in literarnem. Tako je pred nami nova številka glasila Sončni grič, v katerem se kot ustvarjalci predstavljajo naši učenci in otroci iz vrtca. Popeljali nas bodo v svet, gledan z njihovimi očmi – v svet bujne domišljije, igrivih rim, hudomušnih zgodb in pisanih barv, pa tudi globokih misli o svetu včerajšnjega, današnjega in jutrišnjega dne.

Vsem avtorjem literarnih in likovnih prispevkov ter njihovim mentoricam in mentorjem v tem glasilu iskreno čestitam in se zahvaljujem za vložen trud.

Želim vam veliko zadovoljstva pri branju.

mag. Drago Skurjeni,
ravnatelj

GASILCI NEKOČ IN DANES

Lansko poletje smo se skupaj s še tremi družinami odpravili na ogled Tehničnega muzeja Slovenije. Mojo pozornost so najbolj pritegnila starinska gasilska vozila oziroma še vozovi ter njihova starinska zaščitna oprema. Iz tistega, kar sem tam videla, lahko sklepam, da so bili gasilci nekoč pri svojem delu zelo nezavarovani. Niso imeli tako dobrih protipožarnih oblek, kot jih poznamo danes, pa tudi njihova vozila so bila bolj skromno opremljena in veliko počasnejša. Toda, kljub vsemu, so gasilci tako nekoč kot tudi danes, opravljali svoje humanitarno delo z veliko ljubeznijo do sosedov, prijateljev ali celo neznancev, ki so se znašli v takšni ali pa drugačni naravni nesreči ali požaru. Danes lokalne skupnosti namenijo veliko več denarnih sredstev društvom, ki so pri nesrečah najbolj vključena, saj potrebujejo za delo, ki ga opravljajo, tudi ustrezno opremo. Na območju, v katerem živimo, smo se pred nekaj leti sami znašli v eni izmed takšnih naravnih katastrof. Imeli smo namreč ujmo s točo, ki najverjetneje ni prizanesla nobeni stavbi na našem širšem območju. V tistih trenutkih so bili gasilci prvi, ki so prihajali na domove ostarelih in jim pomagali pri odpravljanju najhujših posledic. Kadar zaslišim sireno, vem, da bodo prav naši domači gasilci prvi, ki bodo prispeli na kraj nesreče in pomagali pri ukrotitvi žarečih zubljev. Še ne dolgo nazaj sem po televiziji spremljala poplave, ki so zajele naše sosednje občine in tudi tam so bili gasilci rdeča nit med nesrečnimi ljudmi in neustrašno reko, ki je s seboj odnašala prav vse, kar ji je bilo na poti. Tudi letošnji žledolom je priklical tiste, ki so bili pogumni in so bili pripravljeni pomagati ljudem v stiski. Pogosto imajo prav neustrašni ljudje, o katerih pišem v tem sestavku, čut za sočloveka v nevarnosti, pri tem pa pozabljajo, da v marsikateri akciji tvegajo svoja lastna življenja, da bi rešili druga.

S tem pa mojega spisa še ni konec. V naši bližnji soseščini imamo namreč gasilsko društvo, katere člani so olimpijski prvaki, kar pomeni, da so se izkazali v vseh svojih veščinah, vrlinah in hitrosti ter dokazali, da ima Slovenija, čeprav je majhna dežela z malo prebivalci, ljudi, ki se kalijo prav v vrstah gasilcev in so ponesli ime naše domovine daleč v svet.

Prav zato bodimo ponosni na svoje domače gasilce, ki se po svojih najboljših močeh trudijo, da bi pomagali prav tam, kjer je to najbolj potrebno. Mi, sovaščani, spoštujmo delo gasilcev, ki nam v najhujših trenutkih pomagajo, in bodimo prepričani, da v nesreči ne bomo nikoli sami.

Anja Kumer Polanec, 8. a

Luka Štandeker, 5 let in 9 mesecev,
Spomladanske cvetlice

P KOT PESEM

Preprosto pesem pišem,
posedem, pomislim pa papir popišem.
Po premišljevanju počasi popušča
potrpljenje,
pesmi pa pogumno pišem.

Laura Murko, 6. t

Pek peče pečenko,
pospravi posodo,
prevrne pekač.
Pečenka poskoči,
posoda počí,
pade pod polico,
prevrne potico.
Prestrašeni pek
poje pečenko
pa prereže potico.

Gabrijela Herega, 6. t

Pozdrav popoldnevu
poznega poletja.
Plava pogled,
pogumno preiskuje
prelepo pokrajino.
Pohodnik pohaja
po preostanku poti.
Pa pomaha papa ...

Jan Ivančič, 6. t

Klara Muršec, 5 let in 9 mesecev, Cvetоче drevo

ODPRITE NAM VRATA

Stala sem tam
in hotela doseči dobro,
pa so mi tako zlobno
zapahnili vrata,
kot da sem njihova copata!

Možnosti mi niti niso dali,
kaj šele, da bi z mano v razgovor pristali.
Bila sem ničla,
samo zato,
ker sem bila mlada gospodična.

Ker pa se nisem vdala
in sem na njih spomine pregnala,
sem šla naprej
in, le glej,
nekje priložnost sem dobila,
da lahko bom nekaj spremenila.

Sedaj pomembno vlogo imam
in veliko na pravičnost in enakost dam,
saj ni ovira, da si mlad,
ker mi vaša prihodnost smo
in zato
nas ne izobčite in zavrzite,
ker mi idej imamo polno,
samo vi jih odrivate vstran hudobno.

Kdo drug skrbel bo za vas,
če ne mi,
in naš glas
pomeni enako kot vaš.
To dopovejte enkrat si že,
saj mi tako kot vi
radi svoje ideje izpolnili bi.
Vsi smo le ljudje
in starost ovira ni,
da razlike med nami delali bi.

Teja Žugman, 8. a

Maja Simonič, Ilustracija, tempera

KDO SI, GASILEC TI?

Gasilec, gasilka. Na kaj pomislite, ko zaslišite to besedo? Jaz pomislim na ognjevitost, sočutnost in dar, ki ga nima vsakdo. Zakaj dar?

Gasilstvo je dar, dar odločnosti, pogumnosti in neustrašnosti. Tega ne premore vsak človek. Tega ne zmoremo, prav zato, ker se bojimo, smo neodločni. Tega ne premoremo, ker nas je preveč strah, strah biti pogumni. Kaj pa gasilec ali gasilka, je tudi njiju strah pomagati nepokretni starki, katere hišo objemajo plameni? Ju je strah splezati na drevo in rešiti ubogo žival? Da, seveda ju je strah, vendar ju sočutje in ljubezen do sočloveka ter želja po pomoči ženejo naprej. Zamislite si, da sredi noči dobite poziv: hudo gori v hiši 6-članske družine. Vas nič ne stisne pri srcu? Predstavljajte si, da se sredi noči poslovite od svojih otrok, žene ali moža, jih objamete in poljubite v upanju, da jih boste še kdaj videli? Si predstavljate, kakšne občutke pa ob tem doživljajo gasilci? Kakšna pogumnost, zagon in elan prevladujejo v življenju teh ljudi? Si sploh lahko predstavljamo? Kdo nam pomaga, ko nam pretijo najslabši trenutki v življenju, kdo vas zna pomiriti, ko panični in objokani po vsej sili želite rešiti svojega otroka iz nevarnosti, vendar je preveč nevarno že za vas? Ali pa, ko se naša ljubljena oseba bori za življenje, ob tem pa je ukleščena v razbitem avtomobilu? Kdo? Kdo zna v tistem trenutku najbolje pomagati oz. poskrbeti za našega bližnjega? Gasilci! Ker jim ni vseeno! Tvegajo svoja življenja, da bi rešili druga. Pa čeprav vedo, da je lahko to zanje usodno. Da, vse to pomeni gasilstvo. Biti gasilec ali gasilka. Če vprašate mene, so gasilci zelo posebna bitja, z zelo posebnim srcem. To je prepojeno s sočutjem in ljubeznijo do soljudi.

In prav to besedilo posvečam vsem gasilcem in gasilkam, katerih srce razmišlja tako kot jaz in uživa v svojem delu, ki je lahko poklicno ali zgolj prostovoljno, a oboje hvalevredno. Mislim, da si vsak izmed njih zasluži poklon in aplavz, prav od vsakega izmed nas!

Sara Horvat, 8. b

Maša Matjašič, Požar, flomaster

GRADOVI KRALJA MATJAŽA

V jami tam naslonjen na mizo ležiš,
Slovenec se pokazati ne želiš,
ko se ti brada devetkrat okrog mize bo ovila,
se tvoja močna roka bo stegnila in veliko
spremenila.

Zakaj še vedno tam spiš?
Slovenec sreče ne želiš?
Sedaj ko smo v taki krizi,
ti, veseli kralj legend, ostajaš pri veliki mizi.

Marsikaj se je od tvojega odhoda v jamo
spremenilo,
to bi te sedaj razžalostilo.
Ampak ti nam daješ z legendo srečo,
moč za združevanje v aktivnostih polno
vrečo.

Morda pa res resničen si,
čeprav tvoj pogled nemo strmi,
naj se vsak zaradi tebe dobro počuti,
naj se ti ne hiti zbuditi.

Simon Fridl, 9. a

Manja Cafuta, Žival, lavirana risba

Ana Čeh, 6 let, Zimska kapa, kombinirana tehnika

MALIM SO VŠEČ

Malim so vseč čarobne besede
kot recimo hokuspokus,
kot recimo lutka,
kot recimo čarovnik.

Malim so vseč kuhinjske besede
kot recimo kuhinjski aparati,
kot recimo lonec,
kot recimo špinača.

Malim so vseč poskočne besede
kot recimo skakalnica,
kot recimo trampolin,
kot recimo, kot recimo ...

Katja Kos, 2. b

LJUDJE, STROJI SODENJA

Ljudje se razlikujejo, vendar pa nam je vsem skupno, da smo ljudje. Veliko nas je in moramo se čim bolj prilagajati, povezovati med sabo. Morda pa je prav to naše poslanstvo. Velikokrat se nas držijo predsodki in reki, s katerimi sodimo ljudi že vnaprej, ne da bi jih bolje spoznali. To smo ljudje, to srečujemo v vsakdanjem življenju, to je del nas, čeprav se drugi ob tem slabo počutijo.

Bilo je pred kakšnim letom. Bile so počitnice in s sestro sva počelo to, kar počnejo vsi otroci – gledata televizijo, pila hladno pijačo, igrala igre, hodila okrog in podobno. Nekega dne pa je mama prišla domov vsa zaskrbljena in rekla: »Že spet ti cigani.« Meni se to ni zdelo čisto nič posebnega. Mama pa je tako pričela paničariti, da ne sme več peš k dedku, da bo morala zaklepati stanovanje, imeti rolete vedno zaprte in ničesar nastavljeno okrog hiše. Ves ta kaos samo zaradi nekaj ljudi druge narodnosti, ki morda nočejo nič slabega, le za vsakdanji kruh želijo zaslužiti. Tako sva do konca počitnic ostala doma, zaprta kot piščanca na farmi pod lučmi, pa čeprav se niti enkrat ni tovornjak peljal mimo nas. Tako sva šla v šolo in učiteljica nam je v razredu predstavila novo učenko, ki se je preselila sem. Bila je zelo sramežljiva in usedla se je stran od drugih. Vsi so se ji posmehovali in si nekaj šepetali o njej. Prihodnji dan je spet sedela zase, saj so jo drugi žalili in zaničevali. Pri malici so jo tako zmerjali, da je najprej morala počakati, da so si drugi vzeli malico, nekateri še njeno in če ji je kaj ostalo, je pojedla, velikokrat pa zaradi žalosti ni mogla. Videl sem jo, kako je med poukom komaj zadrževala solze in čakala na odmor, da odide domov ali pa se zjoče na stranišču. Vedel sem, da je bila to zagotovo ona, hči enega od Romov, ki jih je mama srečala pred časom. Pa saj je bila človek, imela je dve roki, nogi, očesi, uhlja, nosnici. Nič je ni ločilo od drugih, razen temnejšega odtenka kože in, kar je najslabše, predsodka, da je »slabša« od drugih. Moram priznati, da me je bilo malo sram, ker sem bil takšen potuhnjenec in je nisem hotel braniti, sama pa si je želela, da ji ne bi bilo potrebno poslušati, doživljati vsega tega. Ni si upala povedati staršem, učiteljici, bilo jo je sram, strah še hujšega zaničevanja. Ničesar več ni jedla v šoli. Zaradi takšne stiske so ji kar na vsem lepem pričeli izpadati lasje. Mene je postalo strah, zbal sem se za njo, ni mi bilo vseeno, kaj se godi z njo. Na spletu sem poiskal telefonsko številko njene družine in jo poklical. Na drugi strani aparata se je oglasil droben glasek in ko sem jo pozdravil, je pričela jokati in rekla, naj jo pustim, a rekel sem, da ne, dokler ne izvem, kako je, da bi rad bil njen prijatelj. Zagotovo si je mislila, da jo zafrkavam, čeprav sem ji povedal, da je ne. A kmalu je videla, da nisem za to povedal nikomur in zaupala mi je. Seveda je tudi starše skrbelo, kaj se z njo dogaja, a ni si upala povedati, bilo jo je strah, ni imela miru. Večkrat sem jo poklical, postala sva prijatelja po telefonu, nisva pa se upala pogovarjati v razredu. In kmalu po tem se je zgodil »čudež«. Miranda, tako ji je bilo ime, je prišla v šoli s čisto kratkimi lasmi. Čeprav je nosila ruto, sem to opazil. Lasje so ji rasli in kmalu rute ni več potrebovala, se je pa doma pričelo dogajati nekaj slabega. Mama se je velikokrat ujezila, ker smo imeli previsok znesek na položnici za telefon in ugotovila je, po izpisku klicev, z kom se pogovarjam. Prepovedala mi je kakršno koli sestajanje z Rominjo. Vedel sem, da moram nekaj ukreniti v zvezi s tem in povedal sem mami, kaj se je zgodilo v šoli. To sem povedal tudi učiteljici in kmalu za tem, med odmorom za malico, sem se usedel zraven Mirande, ji prinesel malico ter se pogovarjal z njo. Drugi so takoj ostrmeli in se pričeli posmehovati, a zaradi tega, kar sem storil, sem se počutil bolje. Kmalu so se tudi ostale svari rešile. Mnogi so po razgovoru z učiteljico postali Mirandini prijatelji. Tudi mama mi je pustila k dedku in tudi k Mirandi sem lahko šel, ona pa k meni. Takrat sem dobil najboljšo prijateljico. V stiski spoznaš, kdo je lahko pravi prijatelj. Tudi njeni starši niso tako slabi, čeprav zbirajo in prodajajo staro železo.

Na svetu je veliko narodov. Vse bi morali enako sprejeti, ne pa da jih sodimo po odtenku kože in oblačilih. Takšen razplet zgodbe je bil pozitiven, vse se je srečno končalo. Kaj pa, če se ne bi opogumil, kaj bi se zgodilo potem. Pa še v razmislek. Kako bi pa vi ravnali?

Ela Štumberger, 4 leta in 5 mesecev,
Sončnica

ROMEO IN JULIJA

Ste že kdaj slišali za Romea in Julijo? Prepričana sem, da ste. Vedno popularna zaljubljenca se nesrečno zaljubita, boste rekli?

V petek, 24. 10. 2014, smo si učenci OŠ Destnik-Trnovska vas ogledali predstavo Romeo in Julija, ki so jo pripravili dijaki II. gimnazije Maribor. Vsi, polni pričakovanj in navdušenja, smo se nasmejani posedli in predstava se je začela. Že prvi vtis odrske postavitve je bil neverjeten, sam potek predstave pa je bil presežek predstavljivega. Žarometi, kostumi in gladko ter doživeto odigrana predstava so nas potopili v zgodbo mlade, komaj 14-letne Julije, ki naj bi se prisilno poročila z grofom, ki ga nikoli ni ljubila, in Romea, novodobnega smrtnika, ki kar hrepenita po ljubezni drug do drugega. Vendar »ljubezen je bolezen«, pravijo in tudi njiju je prepovedana ljubezen, ki sta si jo izkazovala, spremljala v obup, solze in žalost, ki je presegala meje. Tako sta, hrepeneča po ljubezni, zaradi nepričakovanih zapletov, oba naredila samomor in umrla.

Se vam zdi žalostno? Tudi meni se je zdelo, saj sem tudi sama potočila nekaj solzic. Celotna predstava je trajala dve uri in pol, z desetminutnim odmorom. Ker je predstava potekala v angleškem jeziku, sta bila na obeh straneh monitorja s podnapisi, ki so nam pomagali v celoti razumeti povedano.

Presunjeni smo po koncu predstave nastopajočim gimnazijcem od navdušenja zaploskali, zažvižgali in jim podelili velik, zadovoljen nasmeh.

Tragedija Romeo in Julija bo osupnila prav vsakega izmed vas, zato vam priporočam ogled te, leta 1590 napisane, tragedije, največjega angleškega dramatika, Williama Shakespeara.

Sara Horvat, 8. b

Eva Čeh, Žival, šablonski tisk

IGRE IZPRED 30 LET

Učenka Sara Repinc se je pogovarjala z gospo Ines Repinc (1973) in gospodom Mirom Repincem (1974).

1. Kako ste se v vašem otroštvu zabavali oziroma se igrali?

Ga. Ines: » Kot najstniki smo se pogosto igrali »gumitvist«, igrali smo se tudi »šolo«, med dvema ognjema, včasih smo se igrali tudi, da imamo plesne vaje.«

G. Miro: » Tudi mi smo se kot otroci in najstniki igrali veliko iger, npr. slepe miši, ristanc, nogomet; igrali smo se, da smo glasbena skupina, veliko smo se lovili, plezali po drevesih in se tudi veliko gugal.«

2. Približno koliko ur na dan ste preživeli zunaj in se igrali?

Ga. Ines: » Zunaj smo preživeli kar nekaj časa. Če je bilo lepo vreme, smo bili zunaj tudi do štiri ure.«

G. Miro: » Tudi mi smo preživeli veliko časa ob igrah v naravi. Zunaj smo bili približno tri ure.«

3. S kom ste se igrali?

Ga. Ines: » Živela sem v bloku, kjer je bilo veliko otrok, s katerimi smo se igrali. Včasih pa so prišli k nam tudi otroci iz drugih blokov in se nam pridružili pri igri.«

G. Miro: » Imel sem dva brata in sestro, tako da smo se igrali skupaj. Včasih pa se je prišel k nam igrati tudi kateri od sosedov.«

4. Ali ste se kdaj kaj igrali tudi s starši?

Ga. Ines: » Z mamico sva se kdaj ob prostem času igrali kakšno namizno igro.«

G. Miro: » Včasih se je cela družina usedla za mizo in smo kartali.«

5. Bi nam lahko opisali, kako ste se igrali vašo najljubšo igro?

Ga. Ines: » Moja najljubša igra je bila »gumitvist«. Dve prijateljici sta stali približno tri metre oddaljeni druga od druge. Med njima je bila napeta gumica. Tretja oseba pa je skakala čez njo.«

G. Miro: » Moja najljubša igra je bila ristanc. Bilo je zelo preprosto: narisal si »progo« in vanjo vpisal številke. Nato si metal kamen in do tiste številke, na katero si vrgel kamen, si moral skakati po eni nogi.«

6. Za konec pa nam povejte še, kaj bi svetovali današnjim najstnikom?

Ga. Ines: » Današnjim najstnikom bi svetovala, naj bodo več na svežem zraku in naj ne bodo toliko ob telefonih.«

G. Miro: » Tudi jaz bi jim svetoval, naj se igrajo več iger na prostem, namesto da toliko časa preživijo pred računalniki.«

Ga. Ines in g. Miro, najlepša hvala, da sta si vzela čas. Želim vama lep dan še naprej. Nasvidenje.

Gal Žugman, 2. t, Zimske radosti,
črna risba

ANA FRANK - NJENO SPOROČILO MOJI GENERACIJI

Četrtek, 23. februar 1945

Moja najdražja Kitty,

jokala sem, jokala, jokala in jokala. Vse, prav vse, me je razočaralo. Vse me je pustilo na cedilu. Za nič mi ni več. Čemu bi hotela postati pisateljica, če tako ali tako verjetno ne bom dočkala niti naslednjega dneva. Odvzeto mi je vso upanje, vse sanje, vse, k čemur sem nekoč strmela. Vzeli so mi mojega ljubega, najdražjega ... Vzeli so mi Petra. Bog ve, kako se mu godi, me pogreša, še misli name, me je pozabil. Oh, kaj bi dala, Kitty, da bi ga videla samo še enkrat, samo za sekundo, da ga vprašam, kako je, da mu potem povem, kako ga ljubim, kako vse dni mislim nanj, kako bi bilo z njim vse lažje. Veš, Kitty, vse, čisto vse bi prenesla – to lakoto, žejo, grdo ravnanje, tepež, če bi bil on ob meni. Imela bi upanje, skupaj bi šla čez vse, spodbujala bi drug drugega in se zamotila z najinimi dolgimi pogovori. Mogoče bi se mi narisal še nasmeš na obraz, mogoče bi ga jaz lahko pričarala njemu. Rada bi vedela, ali je sploh še živ. Na drugi strani pa Margot, oče, mama. Le kaj je z njimi?

Kitty, v skrivališču si lahko spoznala, kako se je moj značaj spreminjal. Iz ošabnega, koketnega dekletca sem postala odraslo, dokaj razumevajoče dekle, ki je imelo cilje in ni hotelo postati navadna gospodinja. Tudi zdaj se je moj značaj spremenil. Vedno bolj mislim na druge, na njihovo trpljenje, sebe sploh več ne občutim, saj je še tisti kanček upanja za preživetje, ki sem ga imela, izpuhtel v zrak. Tega je že dolgo ... Nekaj dni zatem, ko so me pripeljali v koncentracijsko taborišče ... Zavohala sem neznosen smrad. Videla sem, tam v kotu, ubogo starko, kako joče. Stekla sem do nje in jo vprašala, kaj je ta neznosen smrad, ki me kar žge po grlu. Ženica je počasi dvignila pogled. Njene oči so se ustavile na mojem licu in prasnila je še v hujši jok. V joku mi je nato odgovorila: « Duše, ki hitijo k svojemu očetu, da jih potolaži, jim da zavetja in jih odreši teh odvratnih muk. » Razumela sem, kaj mi je hotela povedati. Pri srcu me je stiskalo, ko sem pomislila na te nedolžne ljudi. Z vsakim dnem bolj mi je postajalo jasno, da me čaka enaka usoda in po tednu dni, sem se nekako sprijaznila in vdala v usodo. Tako zdaj mislim samo še na druge ...

Kitty, še zadnjič ti pišem. Svoj dnevnik sem pozabila v skrivališču. Suroveži so nas tako hitro odveli, da ga nisem imela časa vzeti s seboj. Tukaj sem našla zdaj ta umazan list papirja in ženica je imela pri sebi star oguljen svinčnik, edino, kar ji je ostalo v spomin na moža. Rada bi ti le še zaupala, draga moja Kitty, kaj želim povedati vsem tistim generacijam mladih, ki bodo prišli za menoj ... Povedala bi jim, naj nikoli ne izgubijo upanja. Naj najdejo nekaj, kar jih bo držalo pokonci tudi v najhujših trenutkih. Če ne bodo imeli osebe, ki bi ji lahko zaupali, pa naj si najdejo prijatelja, kot si ti, draga moja Kitty. Naj bodo strpni drug z drugim, naj se imajo radi ... Nikoli ne veš, kdaj lahko bližnjega doleti nesreča ... Morda se od njega ne bodo mogli posloviti ... Rekla bi jim, naj izkoristijo svoj čas v naravi, naj ga izkoristijo skupaj pri igri, ki je bila meni zadnji dve leti onemogočena. Spomnila bi jih, kako sem sama strmela skozi okno in so bile igra, tekanje in nabiranje rož le skomine. Oh, Kitty, ko bi le vedela, kakšna žalost me prevzame, ko se spomnim na stvari, ki bi jih lahko še počela ...

Močno upam in verjamem, da se bo ta surova vojna končala in prihodnje generacije ne bodo trpele teh grozot in tega strahotnega mučenja ... Srce me boli in duša se mi trga, ko gledam, kako ravnajo z nedolžnimi ljudmi ... A vendar, verjamem v lepši svet ... Verjamem vanj ... Vem, da se bo zgodil nekoč ... In naše žrtve ne bodo zaman ... Verjamem, da bo za naslednje generacije sijalo sonce mnogo dlje in mnogo svetleje kot je zame ... In morda bom v njihovih srcih naprej živela tudi jaz ...

Zbogom, moja draga Kitty.

Tvoja Ana

JEZA

Ne bom več mama,
kot otrok se bom igrala.

Ne bom več v službo hodila!
Ne bom več avta vozila!
Ne bom kuhala kosila!
Ne bom oblačil umila!

Kužka bom na potep spustila!
In vazo bom razbila!
Nič več delala ne bom,
saj v hiši je rompompom.

Klara Sužnik, 4. a

Tadej Razlag, 5. t, Slap, tempera

ZVEZDICA ZASPANKA

Zvezdica Zaspanka vedno zamudi,
s tem nič dobrega ne naredi.
Boter Mesec zvezde šteje
in ugotovi, da ene ni.
Zvezdico Zaspanko kazen doleti
in tako na Zemljo poleti.

Zvezdica Zaspanka na nebo lahko se vrne,
ko namesto kamna
z dobroto Ceferinu srce povrne.

Leja Murko, Lana Horvat,
Domen Klobasa, Jan Benko
in Lara Lovrenčič
4. a in 5. a

Leon Murko, 6 let, Vrata, tuš

Pride december

Pride december, bela odeja vse prekrije,
tam v dolini, tam v vasi.
Pri vseh hišah snežaki mahajo.

Beli medvedi se igrajo, se lovijo,
na tem prostoru, kjer živijo.
Spodaj pa morje buči,
mrzlo okrog skale drvi.

Nekaj pozimi tudi slabega je.
Vsi kašljajo, bolni smo.
In žled in led in mrzlo je.

Pod novoletno jelko daril veliko
Božiček nastavi.
Da le na Janka in Metko
in tebe ne pozabi.

Patricija Kos, 3. t

OH, TE MAČKE

»Požar na Češnjevi cesti, gori večstanovanjska hiša!«

Gasilce je zbudil znani ženski glas, ki se je razlegal po gasilski postaji. Za ogrožene ni pomenil nič dobrega, za njih pa novo tveganje, doživetje ter pustolovščino. Možje so brez besed skočili na noge, hitro oblekli svoje gasilske oprave ter vzeli vse potrebno. Posedli so se v svoja ogromna rdeča gasilska vozila ter oddrveli po vijugasti cesti.

Nekaj deset kilometrov vstran si je neka ženska obraz zakrivala s svojimi dolgimi prsti. Njena kolena so se šibila pod njeno težo. Lasje so ji padali čez obupani obraz. Stala je pred veliko hišo, skozi okna katere so se dvigali rdečkasti plameni. Dim se je širil po temnem nebu in izginjal nekje v daljavi. »Helena!«

Ženska se je zdrznila. Nasproti ji je hitel moški v gasilski opravi. »Vse bo v redu, kje sta otroka? Sta v hiši?« je vprašal ter z glavo pomignil proti goreči stavbi. Ženska je otrdelo prikimala. Gasilec je zgroženo zajel sapo ter zrl v njo. »Gremo, gremo! Hitro, kaj še čakamo? V hiši so ljudje!« je zaklical kar naenkrat. »Kaj pa tista stara gospa, Helena, kaj pa tista gospa? Je v hiši?« je znova vprašal žensko, tokrat šepetaje. Helena je spet prikimala, tokrat odločneje. »Lahko bi se rešila, pa je hotela po svoje mačke ...«. Gasilec se je zasukal na petah ter odhitel proti vhodu. Zrak je bil dušeč, svetloba slepeča. Bil je sam, en ubogi človek se bori proti naravi, bori se proti temu neustrašnem ter rušilnem ognju. Je sploh vredno?

Kako lahko sploh pomisli na to? Seveda je vredno, reši lahko življenje, reši jih lahko več. A kje so, kako jih najde? Pomagajte mi, pomagajte ... samo tako vas lahko rešim ...

ln takrat iz neke sobe zasliši droben otroški jok.

Steci, kaj se obiraš, steci, reši jih ... s treskom odpre vrata ter zagleda starko, nezavestno ležati na tleh, ter otroka, stiskajoča se ob steno. Zgrabi gospo ter jo kot vrečo vrže čez ramena. Oba otroka vzame v prosto roko. Odhiti proti vhodu. Bilo mu je, kot da bi dobil krila. Pravkar bo rešil tri življenja. Tri ubožce, ki mu bodo hvaležni za vedno ... to ga je gnalo naprej po vsej goreči stavbi. Otroka sta kašljala ter jokala na vso moč. Gasilec je kmalu zagledal izhod, temno nebo, zeleno travo ter rože ... o, kako lepo je vse! Svež zrak mu je napolnil pljuča, končno je vsega konec. Objokana mati steče do njih ter začne objemati vse, ki ji pridejo pod roke. Brez besed splošči k sebi tudi gasilca, ki je poskrbel, da sta njuna otroka živa in zdrava, da bodo lahko spet družina. Od neznano kod se prikažejo reševalci ter staro gospo odnesejo v reševalni avto, da bi poskrbeli za njo. Gasilci nadaljujejo s svojim gašenjem, a ob prihodu svojega tovariša si vseeno močno oddahnejo.

Ni minilo veliko časa, ko se iz avta zasliši besno kričanje. Vrata se hipoma odpro, ven stopi starka, ki je prej izgledala precej nemočno, a zdaj je besnela, da je paralo ušesa.

»Micii! Šapko! Kje so?« je vprašala. »Kje so?« je ponovila, ko je zagledala osuple obraze gasilcev. »Kdo gospa, koga iščete?« je končno vprašal eden izmed njih, ko je končno zbral dovolj poguma, da ugovarja tako razjarjeni starki. »Moje mačke, ti bučman. Kje so?« Ko ji nobeden od njih ni odgovoril, je zajela sapo ter napela vse svoje mišice na obrazu, da je ob luči izgledala kar malo strašno. Možje so se začeli ozirati okoli sebe, kdo bo tvegaj svoje življenje za nekaj starkinih mačk? Vse je začelo že pošteno skrbeti. Kako naj ji dopovedo, da ni vredno?

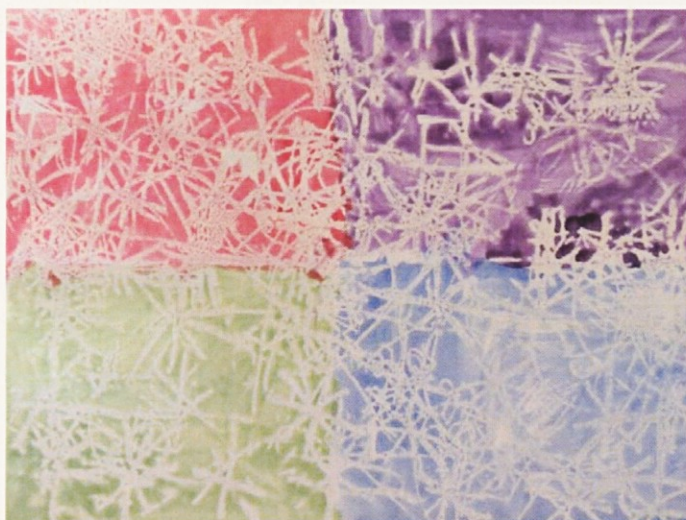
»Marija!« jim je naproti prihitela nasmejana Helena, ki je v rokah stiskala ogromno košaro.

»Ooo, ljubčki moji. Kako sem vas pogrešala,« presrečno izjavi gospa. »Veš, Helena, mogoče pa niti nisi tako napačna sosedica,« reče ter jo premeri od glave do pete.

»Oh, Marija. Saj jih nisem rešila jaz, gasilci so jih,« pove Helena in pokaže proti skupini treh gasilcev, ki so stali nekoliko vstran od drugih ter se igrali z mucki, ki so se valjali po tleh.

»Oh, hvala. Najlepša vam hvala, da ste rešili moje ljubčke. No, na koncu pa se je vse v redu končalo in za to se imamo zahvaliti gasilcem, našim pogumnim možem. Veste to so Pikica, Lumpi, Mici ...«

ln res, na koncu se je vse v redu končalo. Marija je vse gasilce, ki so bili takrat tam, povabila na veličastno pojedino v svojo novo stanovanje ter jim predstavila vse svoje mačke.

Diana Dvoršak, 7 let, Snežinke

DAN, KO SEM POSTAL PUSTOLOVEC

Nekoč je živel fantek, ki bi bil rad pustolovec, ko odraste. Temu fantku je bilo ime Urban. Ko je odrasel, ne boste verjeli, kaj je postal! Postal je ... PUSTOLOVEC! In kaj delajo pustolovci? Pustolovci raziskujejo po svetu. Urban bi tudi rad šel po svetu, a kaj, ko nima partnerja. Po vasi je razobesil liste in na njih je pisalo: »Kdor bi bil rad pustolovčev partner, naj se oglasi na naslovu Črmlja 3 b«.

Nekoč je pozvonilo na moja vrata. Odprl sem jih in bil je prostovoljec Alen.

»ALEN! Moj najboljši prijatelj!« sem se ga razveselil.

»O, Urban, so to tvoji plakati?« je vprašal Alen.

Odgovoril sem, da sem jaz res tisti, ki išče prijatelja za pustolovščine. Alen je vedel vse o pustolovščinah. Po radiu je slišal, da so izginili arheologi, ki so iskali faraona Ki Oskega. Z Alenom sva se odpravila raziskovat. Ko sva prišla na cilj, sva šla v faraonovo piramido. Tam sva našla vse izgubljene arheologe, maskirane v mumije. Zagledala sva zaklad Ki Oskega. Hotela sva ga vzeti in takrat se je prikazal faraon. A bila sva hitrejša.

Rešila sva arheologe in skupaj z zakladom smo srečno pobegnili.

Urban Šimunek, 3. t

Enej Brlek, 5. a, Dinozaver

Melani Cafuta, 7. b, Kurent, barvni linorez

Kulturni dan–zaključek bralne značke

V šoli smo imeli kulturni dan ob zaključku bralne značke. Dan smo posvetili knjigam. Ob 8.30 smo odšli v kulturni dom, kjer nas je pričakala gostja, gospa Urška Vučak Markež. Na šaljiv način nam je povedala, kaj je kot otrok rada brala. Povedala je, da je zelo rada poslušala kasete s pravljicami, kasneje je pravljice tudi brala. Všeč so ji bile tudi matematične uganke. Slednje še danes najraje prebira. Zelo rada pa bere (čita, kot ona pravi) pravljice – tiste ta kratke, zgodbe in basni.

Na koncu se je z nami še malo pogovorila in odgovarjala na zastavljena vprašanja. Po zaključku smo se vrili v razred, kjer smo z učiteljico Urško pripravili lastno knjižnico. Vsak učenec je namreč v šolo prinesel tri najljubše knjige. Razstavili smo jih po mizah. Učenci smo dobili listič s svojim imenom. Med ogledovanjem prinesenih knjig si je vsak izmed nas moral izbrati eno izmed njih, na mesto izposoje pa položiti listek s svojim imenom. Sledila je bralna ura, v kateri smo prebrali vsak svojo izposojeno knjigo. Nato smo napisali še obnovo ali narisali ilustracijo izbrane knjige. Po končanem delu smo predstavili svojo delo.

Nastala je zanimiva knjiga, ki smo jo speli in razstavili na hodniku. Dan nam bo ostal v lepem spominu.

Učenci 3. a

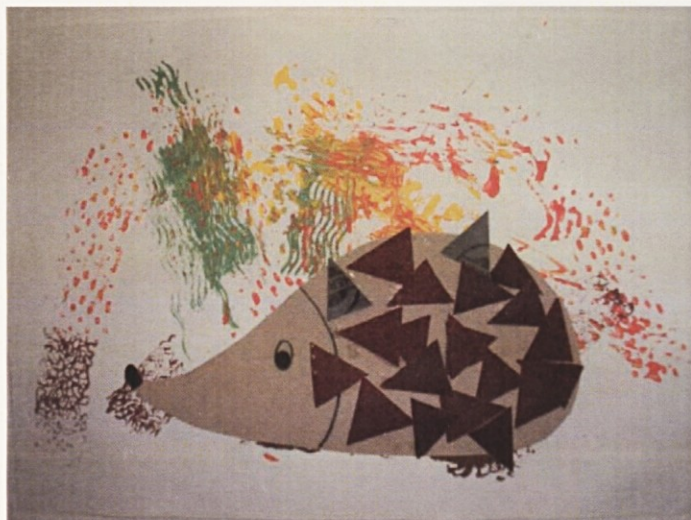
3. a ob zaključku bralne značke

MOJA MAMA

Moja mama je zame najlepša in najboljša mama. Ime ji je Ema. Stara je 39 let. Ima daljše svetle skodrane lase. Rada se lepo obleče. Velikokrat ima oblečeno krilo. V prostem času rada polenari.

Rada pa nam tudi kaj dobrega skuha. Je zelo prijazna, včasih pa mora biti tudi huda. Njen par je moj ati Igor. Najbolj je vesela mojih nastopov v šoli in glasbeni šoli. Njena najljubša barva je roza.

Gal Žugman, 2. t

Sara Lešnik, 2 leti,
Ježek gre po gozdni poti,
kombinirana tehnika

IZ EKO-BESED V POVEDI

Pri nas doma se LOČEVANJE ODPADKOV prične v kuhinji. Med njimi so tudi ORGANSKI ODPADKI, ki nam ostanejo od priprave jedi. Tudi TOVARNE morajo skrbeti za ČISTI ZRAK iz dimnikov. Na dimnikih morajo imeti ČISTILNE FILTRE. Za ČISTO okolje moramo skrbeti vsi. Tudi v šoli LOČUJEMO ODPADKE. Ko imamo za malico jogurte, vsi učenci vemo, da jih odložimo v KOŠ za plastenke. ČISTILNA NAPRAVA pomaga pri čiščenju gospodinskih voda.

Ana Golob, 2.

Alja Alina Markež, Žival, monotipija

ČAROBNA METLA

(pravljica)

Nekoč je živel mlad gospod, ki ni imel drugega kot čarobno metlo in par cekinov. Le-te je razdelil med berače. Ti so ga prepričali, da naj gre z metlo služiti h kraljici.

Tako je mladenič kraljico prevažal na metli, kamorkoli si je zaželela. Pred tem je vedno moral izreči: »Čarobna metla, popelji me!«

Nekega dne se je kraljica naveličala mladeniča in mu vzela metlo. Namesto »čarobna metla, popelji me«, je izgovorila »čarobna metla, odpelji me«. Ta jo je odpeljala daleč stran in nikoli več se ni vrnila.

Tomaž Pauko, 2. b

ČAROBNO OGLEDALCE (pravljica)

Nekoč je živel Palček Skakalček, ki si je želel imeti takšno ogledalce, ki bi mu odgovorilo na vse, kar ga zanima, kajti Skakalček je bil zelo radoveden. Komaj je pomislil na to željo, že je ležalo zraven postelje. Pa ga je brž preizkusil. Vprašal ga je po najvišji gori, po največji ladji ... Ogledalo pa je odgovarjalo. Palček Skakalček je bil srečen.

Domen Amuš, 2. b

Anže Sužnik, Ilustracija, tempera

KDO JE JAKA?

Jaka je psiček, ki ne stanuje v bloku, ne na kmetiji, temveč v moji hiši na polici za igrače. Hodi v šolo k učitelju Urbanu. Učita se dati tačko in varovati dom. Dobil ga je moj bratec. Je zelo prikupen. Spi pri mojih igračah, pozimi pa se uleže k peči. Moja družina ga ima rada, zato ga imam še posebej rad. Jaka ima tudi svojo leseno hiško s strešniki. Hiška je ograjena s kovinsko ograjo. Hrano mu kupujem v živalski trgovini. Kupim mu veliko vrečo briketov.

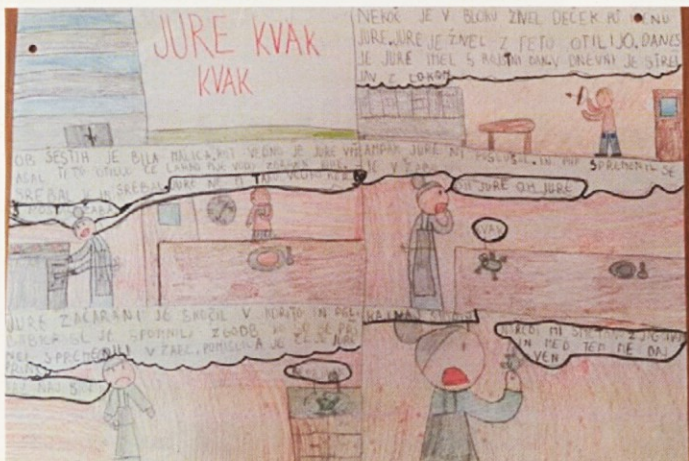
Urban Tetičkovič, 2. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Romana. Zaposlena je v Boxmarku v Kidričevem. Dela izmensko delo. Rojena je bila v Vareji. Ima modrozeleno oči in daljše svetle lase. Zelo rada ima rdečo barvo. Najraje je ribe.

Alergična je na pomladansko cvetje. Mama je zelo pridna in skrbi za naš dom. Imam jo zelo rada, ona pa mene. Ko je v službi, sva z atijem sama. Za mamo si želim, da bi bila še dolgo srečna.

Lucija Cajnko, 2. t

Blažka Markež, Jure kvak-kvak, strip

ŠOLA

Ko šolski zvonec
konec leta zazvoni,
zvezki, knjige v zrak lete.
Iz šole hitimo
in na igrišče drvimo.
Dva meseca uživamo
in hitro šolo spet pogrešamo.
Prvega septembra
prenovljeni se zagledamo in
se drug drugemu čudimo.
Veselimo se vsi,
da več znanja imeli bomo mi.

Teja Črnko-Širec, Leja Murko, Nina Horvat, 4. a

Zala Arnuga, 7. b, Kurent, barvni linorez

Anej Krošelj, 7. b, Kurent, barvni linorez

Nika Vogrin, Žival, monotipija

ZVONČICA

Pripovedoval bom o Zvončici, ki živi v mestu, kjer vlada čarovnija.

Nekoč, pred davnimi časi, je živela vila. V njenem mestu, ki je bilo čarobno, je vladala čarovnija. Svoje delo je opravljala v tovarni Magic. V Magicu so s pomočjo posebne rože Magicflowers pridobivali poseben zlat prah pixsidast. Ker je bilo vse čarobno, so govorile tudi rože, ki so krasile domove vil. Vil je bilo na tisoče. Najbolj nagajiva vila je bila Zvonka. Tako so jo klicali, ker je živela v zvoncu. Nekoč je v tovarni odprla sef, v katerem je bil bluedast. To je zelo poseben prah. Ko ga zlijejo v pixidast, se vsaka kapljica podvoji. Ker je Zvonka ukradla bluedast, jo je stric Mirčo nagnal. Odšla je daleč iz dežele. Ko je potovala s svojo letečo ladjo, se je spomnila, da si stric Mirčo močno želi zlato ogledalo želja. Zato je šla na konec sveta. Ko je prišla v mesto želja, je bilo vse mesto pusto in uničeno. Ogledalo je bilo v polomljeni potopljeni ladji, ki sta jo stražili dve podgani. Vprašala ju je, če lahko vstopi v ladjo. Podgani sta se začeli kregati, Zvonka pa je neslišno stopila v ladjo. Zagledala je ogledalo želja ter ga vzela. Ko je hotela na svojo ladjo, sta jo podgani ovirali. Ker sta bili veliko večji od nje, jima je šla med nogami. Prišla je do svoje ladje in odplula nazaj do svoje dežele. Ko je prišla domov, je ogledalo izročila stricu Mirču. Bil je zelo vesel in jo sprejel v deželo. Na koncu so Zvonko razglasili za kraljico dežele in priredili slavo.

Rene Cafuta, 5. a

Katrina Rozman, 1. t, Tihožitje, slikanje

RAZSTAVA PIRHOV

V nedeljo, 12. 4. 2015, smo z družino in s starimi starši odšli na razstavo pirhov.

Po kosilu smo se odločili, da gremo z družino na krajši izlet v Sv. Trojico. Tam smo si ogledali lepe pirhe in vas, narejeno iz lesa, trave in drugih predmetov. Videli smo tudi osnovnošolske in vrteške pirhe in kokoši. Po vsej kleti so bili razstavljeni leseni kipi s podobo Marije in Jezusa. Tam je bila tudi razstava križevega pota, ki je bil predstavljen na velikih lesenih jajcih. Videli smo tudi vodnjak, ki je bil globok več metrov. Ko smo odšli, je bil v prvem prostoru tudi živi zajec. Po končanem ogledu smo si šli ogledat še trojiško cerkev in njeno okolico. Zelo sem si želela pogledati Trojiško jezero. Z očetom sva prehodila dobrih tristo osemdeset stopnic v manj kot petnajstih minutah. Ko sva prišla do cerkve, sta naju tam čakali mama in babica. Počasi smo se odpravili domov.

Nedeljski dan mi je hitro minil, saj sem si ogledala lepe pirhe in se sprehodila ob Trojiškem jezeru.

Teja Lovrec, 5. a

Miha Gregorec, 7. a,
Rusa skozi mesto, barvni linorez

RDEČKOTI

Pripovedoval bom o majhnih rdečih bitjih.

Nekoč so sredi gozda živela majhna rdeča bitja. Živel so v hišicah iz gob. Nekega dne je Kmetič po radiu slišal, da se bliža nevihta. Zato so vsi Rdečkoti stekli do polj in pobrali vse pridelke. Znosili so jih v skladišče. Toda tam ni bilo dovolj prostora, zato so skopali luknjo, v katero so dali pridelke. Med nevihto so vsi gledali skozi okna. Oče Rdečko je videl, da bo voda odplavila hišo, v kateri je spal Zaspanko. Zato je poklical vse Rdečkote preko glasofona. Vsi so bili takoj pripravljeni na akcijo. Ampak manjkal je Močni, katerega so najbolj potrebovali. Vsi skupaj niso mogli izvleči Zaspankove hiše iz reke, ker je bil tok premočan. Na srečo pa je imel njihov izumitelj v svoji delavnici stroj, imenovan vlečni stroj, s katerim so jo izvlekli. Vsi so bili srečni, dokler ni prišel zlobni človek po imenu Črnogled in jih hotel ujeti. Na srečo so ga porinili v reko in živeli so srečno do konca svojih dni.

Žiga Mahorič, 5. a

Anja Orešič, 2. t,
Zimske radosti, črna risba

ROJSTNI DAN

Ko sem imel rojstni dan, je mama pripravila zabavo. Poklicala je klovne iz cirkusa in kupila balone. Ko me je klovn zabaval, je mami spekla torto. Ko je klovn končal predstavo, je poklical dva slona. Prvemu je bilo ime Igor, drugemu pa Sonček. Potem je bila torta pripravljena. Ko je mama dala torto na mizo, sem spoznal, da klovna in slona ni. A zaželel sem si, da bi drugo leto res prišla na moje praznovanje.

Anej Simonič, 3. t

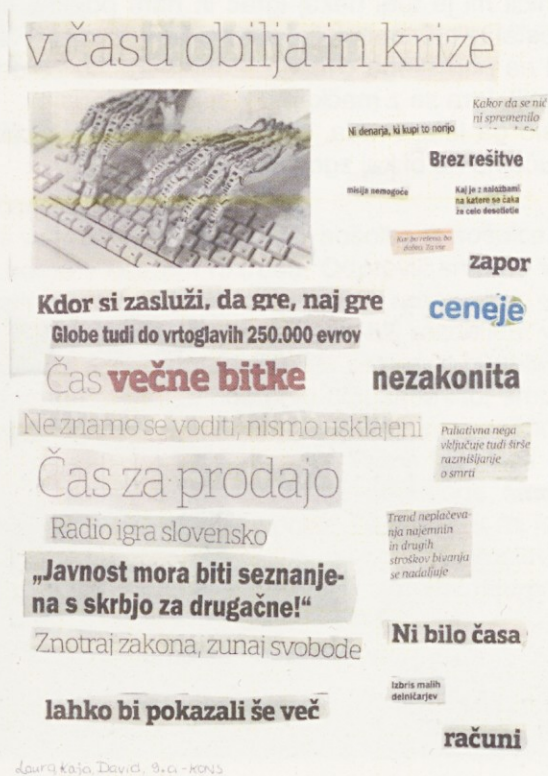
Alen Rodošek, 7. b, Super Jajčevce, barvni linorez

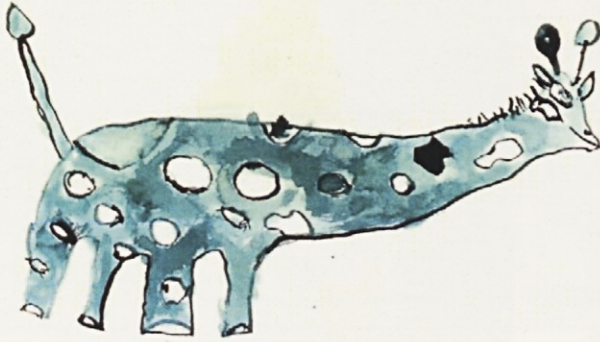
Amadej Murko, 7. b, Pustna maska, barvni linorez

Martin Mlasko, 5. a, Kurent

Laura, Kaja, David, 9. a, Kons

Nika Kosar, Žival, lavirana risba

HIŠNI LJUBLJENČEK

(doživljajski spis)

Pisala bom o svojem hišnem ljubljenu Tačku. Kupili smo ga v Dornavi leta 2008. Nekega dne sva z mamo gledali oddajo o psih. Bili so nama zelo všeč, zato sva očetu rekli, da bi radi imeli psa. Čez nekaj dni smo jih šli pogledat. Gospod mi je dal psa v roke. Bil je zelo lep.

Nekaj dni pozneje smo se odločili, da ga bomo kupili. Ovili smo ga v odejo in ga odpeljali domov.

Bil je zelo živahen. Kupili smo mu posodico za hrano in vodo ter posteljo. Dobil je tudi nekaj igračk. Vsem je bil všeč. Dali smo mu ime Tačko.

Z njim se zelo rada igram in ga sprehajam. Vedno me osrečuje.

Ko smo šli prvič z njim na morje, smo mu oblekli roza kopalke. Včasih je spal zraven mene. Uničil mi je tudi nekaj igračk in nam pojedel čevlje. Z vsakim letom je postajal večji in večji. Postal je tudi debelejši, zato ni bil več tako živahen. Spoznal je tudi druge pse. Ljubosumen je bil na nemškega ovčarja. Zdaj je Tačko že odrasel. Večkrat se še spominjam, kako smo ga kupili. Igra se z mačkama Kepico in Maco.

Zelo ga imam rada, zato vsi odgovorno skrbimo zanj in ga sprehajamo z vrvico, da se mu slučajno ne bi kaj zgodilo.

Nika Muršec, 5. a

Špela Anžel, Živalska družina, svinčnik

TRGATEV

Pisala bom o trgatvi, ki je bila pri meni doma v mesecu oktobru.

Že navsezgodaj sem vstala, se oblekla, pojedla zajtrk in šla ven na svež zrak. Prijatelji, ki so nam prišli pomagat brat, so bili že pri nas. Najprej smo se lotili vinograda. Vzeli smo si zabojnike in šli trgat grozdje. Jaz sem potem odšla v hišo, saj sem morala pripraviti kosilo. Ko smo končali, je prišla iz službe tudi mami, ki nam je pomagala zabojnike, polne grozdja, naložiti na prikolico. Ko je bila prikolica polna, jo je ati lahko odpeljal. Nato je prišlo na vrsto kosilo, ki smo ga vsi čakali, saj smo bili zelo lačni.

Ko smo se najedli, smo šli gledat, kako mošt kaplja. Ko je nakapljaj ves sod, smo ga vsi poskusili. Bil je zelo dober.

Zvečer so prijatelji počasi odhajali domov, saj je bil za njimi naporen dan.

Tudi jaz sem bila utrujena, saj sem veliko pomagala. Tega dne ne bom pozabila, ker smo se zelo zabavali. Sama sem poskrbela, da je bilo veliko smeha in dobre volje.

Lisa Marie Mahorič, 5. a

Lucija Brumen, 1. t, Cvet, mokro na mokro

KULTURNI DAN

V četrtek smo imeli kulturni dan. Dan je bil drugačen od ostalih.

Ko sva z Niko prišli v šolo, sva se preobuli in odšli v razred. Tam sva videli sošolke in sošolce. Ko smo prišli vsi, nam je učiteljica povedala, da bomo v četrtem razredu. Odpravili smo se v razred, a smo morali počakati, saj smo bili razdeljeni v skupine. Bila sem zelo radovedna, s kom bom v skupini. Jaz sem bila z Ano, Janom, Kristjanom in Niko. Ko smo bili razdeljeni v skupine, smo začeli delati. Spoznali smo novo metodo šestih klobukov. Bila sem zelo vesela, da jo bom spoznala ter dobila novo izkušnjo in znanje. Da pa je bilo delo bolj zabavno, smo dobili klobuke različnih barv. Dobili smo različne naloge in jih s skupinskim delom uspešno rešili. A še prej smo poslušali pravljico Zvezdico Zaspanko, ki jo je napisal Frane Milčinski - Ježek. Ob branju sem bila vsa radovedna, kaj bo se zgodilo. Ko smo naredili vse naloge, smo tudi poročali. Da pa se ne bi prepirali, smo si izbrali številko in metali kocko. Ta trenutek mi je bil najbolj všeč. Ker je bil dan namenjen Francetu Prešernu, je bila tudi proslava. Na proslavi sem videla mamico, babico in Alenko z Nikom. Sedela sem s Tejo in z babico, zraven naju pa sta sedela tudi moja dva sošolca.

Tega dne ne bom nikoli pozabila, saj je bil zanimiv in naučili smo se novo metodo.

Neja Petek, 5. a

TEHNIŠKI DAN NA TEMO POKLICI V 1. t

Gospod Slavko Moharič, oče učenca Gašperja, nam je predstavil poklic GRADBENIKA. Po ogledu zanimivih filmčkov in fotografij o poteku gradnje njihove lesene hiše smo si po njegovem načrtu izdelali hišice iz kartona.

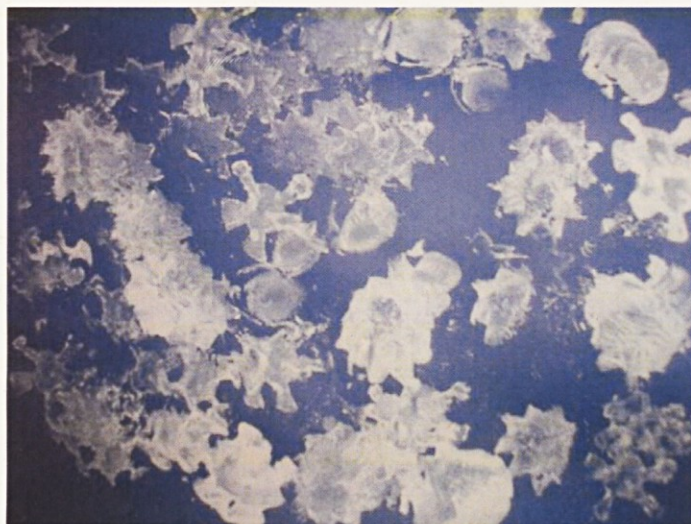
1. t z izdelanimi hišicami iz kartona

TEHNIŠKI DAN – POKLICI

Danes je bil krasen dan. V šolo je prišel Anejev ati Silvo. Po poklicu je pleskar. Bil je oblečen v belo pleskarsko obleko. S seboj je prinesel pleskarske barve in čopiče. Izvedeli smo veliko o barvah in o tapetah. Zmešali smo belo, rdečo in malenkost črne barve. Dobili smo temno roza barvo. Pleskar je z njo pobarval tri stene med okni v razredu. Na lestvi je bil zelo spreten. Po malici smo si naredili svoje slike iz pleskarskih barv. Barve smo nanašali s čopičem na šablono. Nastale so lepe slike za naše sobice. Pleskar nam je prinesel tudi okvirje iz stiropora. Morali smo jih zlepit okrog naše slike.

Svoje izdelke smo razstavili, nato pa smo jih odnesli domov.

Katarina Jakop, 2. t

Patrik Simonič, 2 leti, Naj sneži, grafika

Zala Mlačnik, Roža, monotipija

KAJ JE ENERGIJA?

(SONČNA IGRALNICA, 4–6LET)

NICK: ENERGIJA JE, DA IMAŠ DOSTI ENERGIJE

JURE: SPIJEM AKTIMEL IN IMAM DOSTI ENERGIJE, SEM MOČAN KOT MIŠIČNJAK

TIAN P.: SEM HITER

ALIN: SPIJEM MULTIVITAMINSKI SOK, DA SEM ZDRAVA

LUKA: IMAM DOSTI ŽELEZA V TELESU, JEMO KORUZO

ALEKSEJ: SPIJEM COCACOLO

NEŽA: ZA ENERGIJO SPIJEM ENERGIJSKO VODO IN DOSTI JEM

TIMOTEJ H.: PIJEM SOK

ANEJ: NISEM UTRUJEN, JEM ZDRAVO HRANO

SERGEJ: LAHKO HODIM

SAŠO: ČE DOSTI JEM, POSTANEM MOČEN IN LAHKO BOKSAM IN TELOVADIM

URBAN: KO TEKAM, IMAM ENERGIJO TER SE HITRO VOZIM S KOLESOM

TAJA: JEM SOLATO, PARADIŽNIK IN TELOVADIM

TIAN R.: DOSTI JEMO

KLARA: ČE IMAŠ ENERGIJO, KO PADEŠ, SE POBEREŠ IN SE SMEJIŠ

TIMOTEJ T.: ENERGIJA JE, KO Z ROKAMI TELOVADIŠ

NIK TIMY: SEM HITER

JULIJA: ENERGIJA JE, DA SE GIBAŠ

Jan Vogrin, 6 let,
Košarica s sadjem, tempera

Katarina Jakop, 2. t,
Naša družina, svinčnik

MOJA MAMICA

Moji mami je ime Barbara. Rada nosi krilo. Ima rjave lase in oči. Na obrazu ima mozolje. Preden se odpelje v službo, si obuče čevlje. V službi ji je lepo. Domov pride izmučena.

Katrina Rozman

Mami je rada z mano zunaj. Ima svetle rumene lase. Mami je ime Marjanca.

Tajj Pauko

Moja mama me ima zelo rada. Rad se igram z mamico.

Lan Gorenak

Moja mama ima danes rojstni dan.

Niko Gašparič

Moja mama si najraje obleče belo majico s kratkimi rokavi. Moja mama ne hodi v službo. Moja mama rada je banane. Mama rada gleda televizijo. Mami je ime Doroteja.

Nika Kotnik

Moji mamici je ime Brigita. Piše se Brumen. Ima blond lase. Živi v Trnovski vasi. Mamica naju ima rada. Mamica dela v službi. Njena najljubša barva je rdeča. Oči ima rjave. Mami ima rada, da je v hiši tišina.

Lucija Brumen

Moja mama je stara 40 let in me ima zelo rada. Moji mamici je ime Mateja. V službo hodi v Maribor. Zelo rada bere knjige. Moja mama se piše Karner.

Matej Drobec

Moji mamici je ime Mojca. Piše se Viher. Moja mamica je zdrava. Ima me zelo rada.

Anže Viher

Moji mami je ime Vesna. Kuha mi kosilo. Ima blond lase. Moja mama ima modre oči.

Dominik Lah

Moji mamici je ime Klavdija. Hodi v službo na Ptuj. Moja mami nosi visoke pete.

Luka Brumen

UČENCI 1. t-razreda PŠ TRNOVSKA VAS

1. t, Rožice za mamice, tempera

BESEDNA ZAGATA (SONČNA IGRALNICA, 4–6LET)

- »JAZ IMAM KORAVICE – ROKAVICE« (NIK TIMY, 4 LETA)
- »MAMI BO S SEBOJ VZELA OBOAPARAT – FOTOAPARAT« (SERGEJ, 5 LET)
- »RAČUNALNIK IMA TIPKALNICO – TIPKOVNICO« (NEŽA, 5 LET IN 8 MESECEV)
- »JAZ IMAM NOVE LORERJE – ROLERJE« (URBAN, 6 LET)
- »IŠČEM KABARET – KABINET« (ALEKSEJ, 5 LET)
- »JUHA IMA BOROV OKUS – POROV« (JURE, 5 LET)
- »MI DOMA PA IMAMO KOKAKOLNI FLUMASTER – ALKOHOLNI« (NIKA, 5 LET)
- »KANELON JE TAKA OBLIKA, TAKŠNE OBLIKE« (JURE, 5 LET)
- »PELJAL SEM SE PO KOBOGANU – TOBOGANU« (TIMOTEJ H., 5 LET IN 6 MESECEV)
- »MOJA MAMI JE BILA PRI ZOBOZDRAVNIKU, KER JE IMELA ŽIVČNI KAMEN – ZOBNI« (NEŽA, 6 LET)
- »DANES IMAMO ZA KOSILO KAMELONE – KANELONE« (LUKA, 5 LET IN 6 MESECEV)
- »MI IMAMO DOMA VAMILIJEV SLADOLED – VANILIJEV« (TIMOTEJ T., 5 LET IN 8 MESECEV)
- »TI IMAŠ FOTERAPARAT – FOTOAPARAT« (URBAN, 6 LET)
- »TO JE LOVERJEV LIST – LOVORJEV« (ANEJ, 6 LET IN 3 MESECE)
- »JAZ IMAM RAD VANILIJEV SLABOLED – VANILIJEV« (SERGEJ, 5 LET)
- »DOMA IMAM KOMBEZION ZA SNEG – KOMBINEZON« (TIAN P., 6 LET)
- »PINDŽAMO IMAM, KO GREM SPAT – PIŽAMO« (KLARA, 5 LET, 6 MESECEV)
- »VČERAJ SMO BILI V HOLANDIJI – QULANDIJI« (TAJA, 5 LET)

Maj Plenjšek, 4 leta in 7 mesecev,
Sovica Oka

David Arnuga, 7. a, Pustna maska, barvni linorez

Jan Matjaž, 7. b, Kurent, barvni linorez

Luka Anželj, 7. b, Pustna maska, barvni linorez

Vanessa Prelog, 7. b, Kurent, barvni linorez

Lana Vogrinec, 1. t,
Cvetoča forcija, grafika

BESEDNA ZAGATA (SONČNA IGRALNICA, 4–6LET)

- »JAZ IMAM KORAVICE – ROKAVICE« (NIK TIMY, 4 LETA)
- »MAMI BO S SEBOJ VZELA OBOAPARAT – FOTOAPARAT« (SERGEJ, 5 LET)
- »RAČUNALNIK IMA TIPKALNICO – TIPKOVNICO« (NEŽA, 5 LET IN 8 MESECEV)
- »JAZ IMAM NOVE LORERJE – ROLERJE« (URBAN, 6 LET)
- »IŠČEM KABARET – KABINET« (ALEKSEJ, 5 LET)
- »JUHA IMA BOROV OKUS – POROV« (JURE, 5 LET)
- »MI DOMA PA IMAMO KOKAKOLNI FLUMASTER – ALKOHOLNI« (NIKA, 5 LET)
- »KANELON JE TAKA OBLIKA, TAKŠNE OBLIKE« (JURE, 5 LET)
- »PELJAL SEM SE PO KOBOGANU – TOBOGANU« (TIMOTEJ H., 5 LET IN 6 MESECEV)
- »MOJA MAMI JE BILA PRI ZOBOZDRAVNIKU, KER JE IMELA ŽIVČNI KAMEN – ZOBNI« (NEŽA, 6 LET)
- »DANES IMAMO ZA KOSILO KAMELONE – KANELONE« (LUKA, 5 LET IN 6 MESECEV)
- »MI IMAMO DOMA VAMILIJEV SLADOLED – VANILIJEV« (TIMOTEJ T., 5 LET IN 8 MESECEV)
- »TI IMAŠ FOTERAPARAT – FOTOAPARAT« (URBAN, 6 LET)
- »TO JE LOVERJEV LIST – LOVORJEV« (ANEJ, 6 LET IN 3 MESECE)
- »JAZ IMAM RAD VANILIJEV SLABOLED – VANILIJEV« (SERGEJ, 5 LET)
- »DOMA IMAM KOMBEZION ZA SNEG – KOMBINEZON« (TIAN P., 6 LET)
- »PINDŽAMO IMAM, KO GREM SPAT – PIŽAMO« (KLARA, 5 LET, 6 MESECEV)
- »VČERAJ SMO BILI V HOLANDIJI – QULANDIJI« (TAJA, 5 LET)

Julija Fras, 6 let in 3 mesece, Travnik

Tomaž Hager, 2. b, Severni tečaj

TEHNIŠKI DAN (doživljajski spis)

Pisala bom o tehniškem dnevu, ki smo ga imeli v torek, 31. 3. 2015.

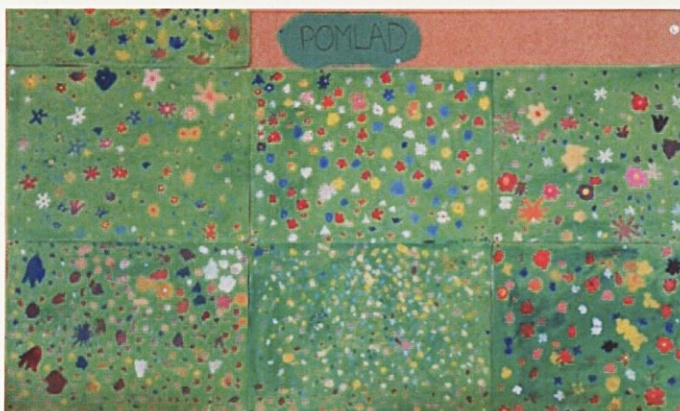
V torek sem prišla v šolo ob običajnem času. Ob osmih sem odšla na avtobus, ki me je pripeljal v šolo. Preobula sem se in odšla proti razredu. Ko sem vstopila v razred, je bilo tam že nekaj mojih sošolk in sošolcev. Bila sem zelo vesela, saj sem pri vseh opazila, da so prinesli dogovorjeni material – dva kartona, blago po želji, pa tudi stiropor. Skupaj smo počakali še ostale.

Ob pol devetih je v razred prišla učiteljica. Dala nam je navodila in nam povedala, da se nam ta dan šteje kot štiri ure likovnega pouka, zato ga toliko časa ne bomo imeli, ter da ugotavlja, da si nikamor ne moremo pritrditi listkov, zato se je odločila, da si bo vsak izdelal svojo oglasno desko.

Najprej smo morali blago prilepiti na en karton, na drugem smo naredili luknjice in skozi nje napeljali vrvico. Karton z blagom smo prilepili na karton z vrvico. Potem je bila malica, in sicer pica, ki jo imam zelo rada, zato sem jo z užitkom pojedla. Po odmoru smo na svojo oglasno desko naredili še okvir. Na blago sem prilepila centimetrski trak. Na en zgornji in spodnji kot pa sem prilepila še rožico. Ker smo končali prej, kot je pripeljal avtobus, smo se lahko igrali družabne igre. Z Niko, Tejo, Liso in Nejo smo se igrale človek ne jezi se. Ob tem sem se zelo zabavala in se smejala. Ob približno petnajst do ena nas je učiteljica spustila na avtobus. Ko sem prišla na postajo, so bili avtobusi že tam. Na avtobusu je bila gneča, zato sem sedla zraven svoje sestre Aneje.

Ta dan je bil zelo zanimiv. Vsak si je izdelal po svoje zelo lepo oglasno desko in mislim, da je vsak na svoj izdelek ponosen. Tudi sama sem bila na svoj izdelek zelo ponosna in z veseljem bom nanj pritrdila kakšen listek.

Lana Lorbek, 5. a

Pomlad, učenci 3. a

Anej Dominko, 2. t, Stroji na polju, pastel

Tehniški dan (doživljajski spis)

Pripovedoval bom o tehniškem dnevu, ki je bil 31. 3. 2015 in je trajal samo do enih. Mi smo sicer imeli likovni pouk, saj gremo junija na morje.

Tistega dne sem se zbudil točno ob 7. uri. Bil sem zelo vesel. Najprej sem zajtrkoval. Najedel sem se in si umil zobe. Počasi sem se oblekel in že je bil čas za avtobus. S seboj sem vzel karton, stiropor in blago. Ko sem z avtobusom prispel do šole, sem se preobul in slekel bundo. Šel sem v razred. Skoraj vsi so že imeli na mizah karton, stiropor in blago pa so imeli pod klopjo. Učiteljica je prišla v razred in delo se je začelo.

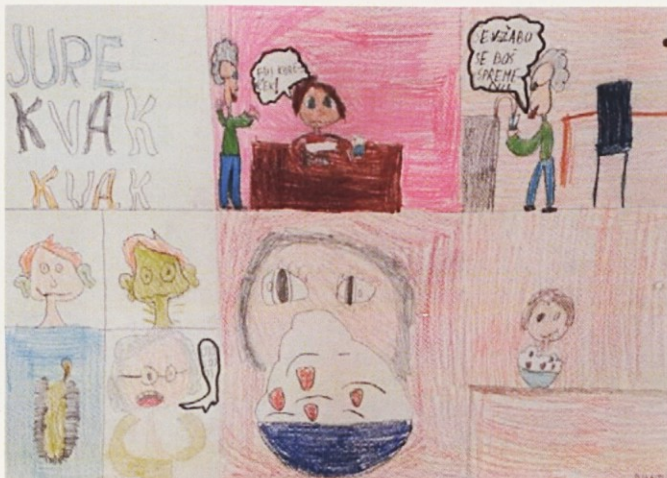
Do malice sem imel narejeno skoraj vse, razen obrobe, zato sem bil zelo vesel. Pa še pice so bile za malico, zaradi česar je bilo moje veselje še večje. Po malici smo začeli delati robove. Delo je bilo zelo zabavno. Pomagal sem trem prijateljem – Žigu, Martinu in Niku. Ko smo vsi končali, nas je učiteljica fotografirala po dva in dva. Medtem ko smo pospravljali, sem odnesel jabolka v kuhinjo. Med potjo v razred sem odšel na stranišče. Ko sem pa prišel v razred, so vsi glasno vzkliknili moje ime. Takrat sem se zares prestrašil. Sprva sem mislil, da sem nekaj zakuhal. Usedel sem se v klop in povedali so mi, da se fotografiramo. Takrat sem si oddahnil. Po fotografiranju smo odšli na avtobus. Na avtobusu sem pazil, da se deska ne bi zlomila.

Ko sem prišel domov, sem si jo takoj obesil na steno in z bucikami pritrdil lističe. Mama in oče sta rekla, da je lepa in na to sem bil ponosen.

Bil sem ponosen, da sem naredil tako lepo oglasno desko. Ta dan bi rad čim prej ponovil.

Nejc Čeh, 5. a

David Cigula, Jure Kvak–kvak, strip

Tjaša Čeh, 1. a, Klovn, kiparstvo

Maja Kocbek, 7. b, Rusa, barvni linorez

Naša Vidovič, 1. a, Tihožitje, slikanje

Teo Škrofič, 1. a, Klovn, kiparstvo

Julian Malek, 2. b, Letalo

TEHNIŠKI DAN

Danes smo imeli tehniški dan. To je dan dejavnosti brez pouka. V šolo smo prinesli bele majčke. V razredu smo si najprej pripravili delovni prostor in barvo. Majčke smo položili na pokrit delovni prostor. Nanje smo s širokim čopičem nanašali modre črte. Iz bele majčke so nastale mornarske.

Ko se je barva posušila, sta jih učiteljici Maja in Milena zlikali. Učiteljica Darja pa nam je majčke obešala na dolgo vrstico v razredu. To delo je trajalo tri šolske ure. Po malici smo vadili za nastop na šolskem božičnem koncertu. V parih smo dokončali naš čudežni gozd. Pobarvane majčke bomo oblekli za božični koncert.

Leja Pukšič, 2. t

Lan Kolmanič, 2. t,
Štiri črne mravljice, voščénke

Tadej Ciglar, Žival, Šablonski tisk

Ela Dolenc, 3 leta.
Moja družina, kombinirana tehnika

LUNA IN OČALA

Nekoč je živela govoreča luna. Zelo rada je gledala druge planete. Nekega dne ni videla nobenega več. Mislila je, da je kam odpotovala. Ko je potovala, je zagledala očala. Hitro si jih je nadela. Naenkrat je zagledala planete. Rekla je, to je pravi čudež. Sploh ni verjela, da lahko ena tako majhna reč začara nazaj planete. Luna res ni mogla verjela svojim očem. Ko si je dala očala z obraza, so planeti spet izginili. Spet si jih je nadela in nikoli več jih ni hotela sneti. Naslednji dan je v veselje priletel astronavt. Ko ga je Luna zagledala, je odhitela do njega. Vprašala ga je, kaj je ta reč in kaj je narobe z njo, da planetov ne vidi več, ko si jo sname. Astronavt ji je povedal, da so to njegova očala. Povedal ji je tudi, da je oslepela. A Luna mu ni hotela dati očal. Skrila se je za druge planete. Astronavt je pozorno gledal, kam se je skrila Luna. Nenadoma jo je zagledal za planetom Zemlja. Odhitel je do nje in ji vzel očala. Luna je zajokala. Astronavt je ni mogel gledati, kako joče, zato ji je očala vrnil. Luna je bila tega zelo vesela in se mu je zahvalila. Astronavt pa jo je prosil, če bi se skupaj fotografirala.

Prišel je čas, ko sta se morala posloviti. Luni je bilo še posebej hudo. Zato si je rekla: »Takšno je pač življenje!« in si obrisala očala.

Nina Fras, 3. t

Jure Gašparič, 3. t, Mačke, monotipija

Matej Malek, 7. b, Pustna maska, barvni linorez

Niko Kovačec, 5. a, Akvarij

Maja Šmid, 2. b, Stari predmeti, monotipija

Staša Fridl, 5. t, Drevo, tempera

Alin Kokol, 5 let in 3 mesece,
Drevo v jeseni

KOT POKLICNI GASILEC ...

Nekega večera sem razmišljal, kako bi potekal dan, če bi bil poklicni gasilec. Zbudil me je alarm ... "Enota 5, hitro, hitro! Goreče gospodarsko poslopje blizu stanovanjske hiše! Hitro, hitro!" Začutil sem povišan adrenalin, se dvignil iz postelje in planil k vratom. Po drogu sem se spustil do garaže in se hitro oblekel. Vsi gasilci smo oddrveli v avtomobile in po poti s sirenami zbujali prebivalce mesta. Ko smo prispeli, sem si oddahnil. V poslopju ni bilo živali, gorela je zapuščena stavba. Le-to smo z zelo težkim delom pogasili. Trajalo je 3 ure, zato smo tudi nazdravili. Ravno ko smo hoteli oditi, je zagorela stanovanjska hiša zraven. Sprva smo se samo spogledali, saj nihče ni poznal vzroka požara, nato pa smo hitro prijeli za cevi. Na glavo sem si poveznil masko za dihanje v dimu. Odšel sem v hišo ter našel moža in ženo. Hitro sem ju odvedel iz sobe. Ko sem že hotel stopiti skozi napol polomljena vrata, sem zaslišal jok. Napel sem vsa svoja čutila, da sem sledil glasu. Našel sem ga ... Prihajal je iz omare. Tam je čepel deček. Vzel sem ga v naročje in ga hotel hitro odnesti iz hiše. Nato pa deček nežno zašepeče, da je nekje še sestra. Kar hitro sem jo zagledal na drugi strani sobe, a če bi šel ponjo, bi moral tvegati. Maska mi je že popuščala in name bi lahko padel velik kos drugega nadstropja. Odločil sem se. Prebil sem do deklice. Tam mi je maska zares popustila in, kot sem se bal, je blizu mene res padel kos stropa. Otroka sem prinesel na varno. Takrat sem se zavedal, da sem jima rešil življenje ... Spoznal sem, kako težko je delo gasilcev, ki za nekatere ljudi tvegajo življenje.

Jan Benko, 5. a

Marko Sušnik, 4 leta, Zvončki

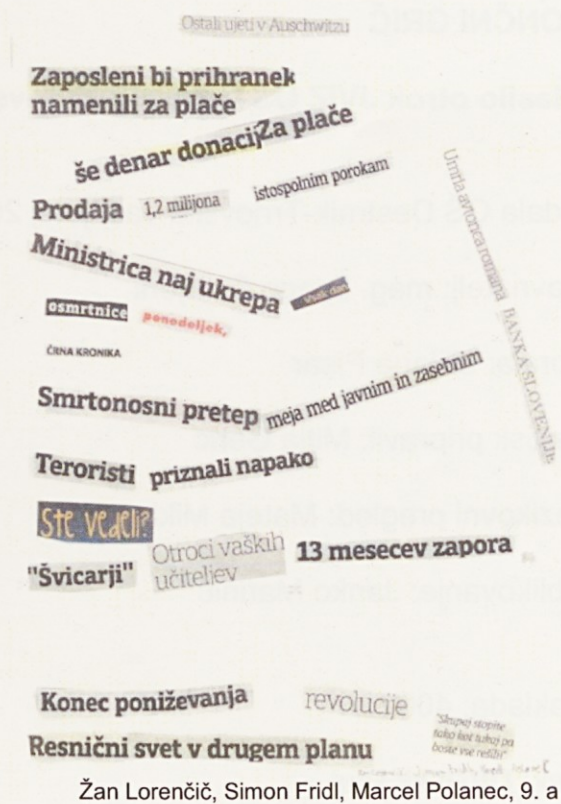
Tjaša Rojko, 6 let, Avtoportret, kombinirana tehnika

Urška Švarc, 7. a, Kurent, barvni linorez

Žan Letonja, 7. a, Kurenti, barvni linorez

Žan Lorenčič, Simon Fridl, Marcel Polanec, 9. a

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2015

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrala: Lilijana Pisar

Za tisk pripravil: Mitja Gerič

Jezikovni pregled: Mateja Miklošič

Oblikovanje: Janko Marinič

Naklada: 400

Tisk: **DIGI**tisk Ptuj

OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

junij 2015